

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 19.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940313968/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

nemlig Dig og Dit Venskab. Du var det første Menneske, jeg sympathiserede med, og dog var Du saa fornuftig, at jeg aldrig turde betro Dig mere end en Deel af mine Tanker. Jeg var bange, Du skulde gjøre Nar af mig! Ligesaa lidt veed Du, at jeg egentlig slet ingen Religion havde. Hvad Præsten sagde, havde jeg Intet at indvende imod, det maatte vel være sandt, og ofte fandt jeg det poetisk og smukt, men jeg forekom mig som udenfor det Hele. At aflægge Løfter betænkte jeg mig nok paa, men saa syntes jeg det var større Feil at sætte Tante i den Forvivlelse, og Eder Alle i den Forundring det vilde vække, hvis jeg protesterede mod at blive confirmeret, end at sige det lille »Ja« i Kirken.

Den 21de Marts oprandt et nyt Liv for mig. Jeg saae det danske Folk, som jeg kun kjendte fra Sagn og Sange, jeg hørte de Ord udtale, som fandt dybest Gjenklang i min Sjæl. Mine Idealer traadte mig imøde i det virkelige Liv, og mit Hjerte bankede i stolt Selvbevidsthed. Naar jeg saae de danske Nationalfarver, læste Artikler om Krigen, eller mødte de tappre Landsoldater, som skulde afsted, da rørte sig noget dybt i mit Bryst, som naar man i fremmed Land uventet hører sit Modersmaals elskelige Toner. Og med mit Fædreland fik jeg Troen paa Gud! Det var som om Solen brød frem, og vakre mig af den lange Drøm. Jeg følte hvad det vil sige at være et Menneske, skabt i Guds Billede, skabt til evigt Liv; at Den ikke er værdig til at leve, som ødsler Tiden bort i taagede Drømmerier, i stedetfor at virke til Held og Velsignelse i den skønne Verden. – I den Stilling, jeg var i, kunde jeg ikke finde nogen passende Virkekreds, og udrette noget maatte jeg. Derfor tog jeg hertil. Disse søde Børn skal jeg opdrage! Mig er det betroet at lære dem at skatte Livets bedste Glæder, at uddanne deres naturlige Anlæg til det Gode og Skønne.

Papiret er snart fuldt, Lyset er snart brændt ned, og jeg snart søvning, saa jeg maa være ligesaa laconisk i min Beskrivelse af Familien, som jeg var vidtløftig i alt hvad der angik mig selv. Forpagter Bech er at ligne ved det personificerede Hensyn. Hans Frygt for at fornærme Folk, for at støde an mod Conventiensen, gaaer altfor vidt til at være latterlig; den bliver, idemindste mig, modbydelig. Jeg, som havde tænkt mig alle Forpagtere omtrent som Din Onkel, det eneste Exemplar jeg har seet, blev ganske forbauset, da denne lille,

fine Mand kom mig inøde med tusinde Complimenter. Han har heller ikke andet tilfældes med en Forpagter, end Navnet, thi Forvalteren (som heldigvis kun lader sig lidt see) bestyrer hele Gaarden. Madame Bech hører til de Mennesker, som udmærke sig ved ingen Egenskaber at have, undtagen passiv Velvillie for Alle, og en i foruroligende Grad activ Iver for sit Husholdningsvæsen. Børnene ere, som sagt, allerkjæreste, men desværre lidt forkjælede, saa jeg maa agere den Strenge. I næste Brev skal Du faae en nærmere Beskrivelse af vor Omgangskreds, og af vort daglige Liv. Jeg har knap Plads til at skrive, hvad Du desuden veed iforveien, men aldrig kan høre for tidt: at jeg er og bliver Din hengivne

Clara Raphael